

Кадър от "Пощенска кутия за приказки": Разказът прочете Димо Стоянов от P.I.F.

История с велосипед – До Бургас и обратно

Реших да опиша моята история с велосипед, защото ако не друго, ще ми е по-лесно, когато седна да си пиша мемоарите. Всичко започна с една бегла идея, която се

въртеше самотно в главата ми. За да стане ясно, може би трябва да започна от по-далеч: Веднъж си говорехме с приятели за мечти и аз им казах, че искам да отида до Индия. Тук обаче, всички ме погледнаха странно, защото знаят, че ненавиждам да летя и ме попитаха:

- Добре, ама как ще стигнеш?

- Как как? С колело?

- Как с колело, бе?

- Ми да не искате със самолет....

Разбира се, тук разговорът потъна в 4-тата бира, но си казах: добре де, ама все пак толкова ли не може да се стигне до Индия?! Гледах карти, проверявах маршрути в Гугъл мапс, четох форуми и! Да, далече е. Точно си мислех да нарежа мечтата си и жена ми ми каза: „Сами се ограничаваме, като решаваме, че мечтите ни са нереални.“

Добре тогава, ще се кара до Индия, ама все пак нещо по-леко за замявка, за тест, щото да не се окаже, че на ден се минават по 30 км и трябва сега да тръгна за Индия, а по пътя ще се пенсионирам. Един ден гледахме въпреки някакъв катастрофичен филм. Те всички са еднакви: нещо се случва и главният герой трябва да отиде някъде като по пътя го пресрещат лошите. Нашият човек винаги стига, а цялото действие се развива в пътешествието. Бе май Одисей е прототипът, но нали не съм филолог, не съм сигурен... Не знам защо, но често в тези филми стремежът е морето. И тогава ми присветна –що не карам колело до морето?!

Добре. Целта е определена, но сам някак си не става. Дори и във филмите, никой не се справя сам сам. Май само в „Сталкер“ беше сам главният герой, не помня, щото заспах, но това е Тарковски. Не, аз няма да карам по Тарковски, ще давам по-простичко – с някого.

Тогава се сетих, че имам един приятел – Пецката, той е колоездач, мераклия. Обича да кара. Кара малко като програмист, вероятно щото е програмист. Знае всичко за колелото, което е написано в интернет. Кара там, за където пише по форумите. Колелото е „целото“ в джаджи. Но кара.

Звъня му аз:

-Пецка, айде да покараме колела?

-Ми, добре. (Тук прави 20 секунди пауза. Няма начин да не сте говорили с програмист, не знам вероятно генерирането на изречения е по-сложно от генерирането на код)
Ама.... Къде?

- До Бургас.

-Ми хубаво, ама да не ни завали? (Вероятно се притеснява за джаджите по колелото)

-Ами да ти кажа честно, възможно е.

-Добре, де. Кога тръгваме? – изгенерира той бързо две изречения.

Такаааа. До тук, набелязахме цел. А забелязал съм, набележиш ли си цел, всичко вече наполовина е направено.

На следващата сБИРКА с приятели ни, обсъдихме нашето приключение. Искаха да си измислим цел и слоган, да сме се траквали и да постваме във фейса (те и другите са от програмистките среди). Имаше идея да ни купят колоездачни клинчета, но веднага си представихме човечето на гумите Мишлен и се отказахме. Мислехме да обявим това и като предизборна обиколка на президента (закачката е, че на следващите избори бяхме решили да вземем нещата в наши ръце и да ме изберат за президент – но за това повече, когато темата ще е Какъв искам да стана като порасна) и какви ли не други майтапи.

Темата за подготовката ни ще я прескоча – накратко казано се оборудвахме с дъждобрани, задни багажници, дисаги, каски и какви ли не още неща. За да рамкираме ситуацията с Пецката се разбрахме: не носим храна, спим из градчетата по хотелчета, хижи т.е. някъде където може да се изкъпем, сиреч – не палатка. Естимирахме, че средно на ден можем да изминем между 60 до 80 като долна граница и максимум 100 км и избрахме точки - градчета, които да гоним всеки ден. Избрахме си и стартова дата,

избрахме си и начална точка – Практикер на Цариградско и се оказа, че тръгнахме.

В началото беше лесно, пълни с енергия и не се усещаше тежината на багажа в дисагите. Бяхме решили да караме по Подбалканския път и дори, където може, по паралелни отклонения, за да не се бутаме в трафика. За ден 1 – цел минимум беше Мирково (селце след прохода Гълъбец), оптимално – Пирдоп, а цел максимум – Клисуре. За пътя до Мирково бях намерил алтернатива на подбалканския. Спряхме да прием кафе в Елин Пелин. Гледам Пецката има един смартфон, закачен на стойка на колелото, който работи като навигация, обаче вади от чантата един айфон.

- Пецка, а това какво е, бе?

- Фотоапарат. Айфонът прави страшни снимки. Няма да си взема големия, я!

А той има един, наистина голям. Поглеждам му дисагите и като знам колко е непретенциозен към дрехите, го питам:

- Добре, а какво имаш тогава в багажа?

- Как какво - таблет.

Оказа се, че таблетът е свързан с единия от телефоните, не помня в мрежа или през блутут. Телефонът проверява GPS координати, подава ги на таблета, а той изчислява и чертае маршрут. Като види уай-фай – поства. Истински катастрофичен филм.

За обяд бяхме в Мирково (програма минимум), хапнахме традиционната колоездачна храна – бира, шкембе и кебапчета. И поехме към програма максимум. До Клисуре не стигнахме, замръкнахме в село Антон. Намерихме къде да спим и за радост хотелчето не беше почасово и имаше бира.

Вечерта в стаята имаше малка драма. Всичко започна когато гледайки картата казах на Пецката:

- Добре е за първи ден: почти 100 км.

А Пецката след дълго взирание във всички джаджи каза:

- Неее. Не са 100, а 58 км.

- Бе, как бе Пеци – 100 са. Не помниш ли, че като влизахме в селото имаше табела: София 96 км.

- Може да е имало табела, но тука (сиреч в някоя от всичките джаджи) пише 58.

Доста усилия ми костваше, за да го убедя да повярва на хартиената карта, а не това, което излизаше на екрана. В крайна сметка се разбра, че в един момент единия дивайс е забил, та затова връзката се е дропнала и на Пецката му липсваха 42 км.

- Ако искаш да се върнем, да си ги запишеш тези километра – го избъзиках.

Той така се замисли, че се зачудих дали разбра, че не съм сериозен.

Слава-богу - надделя здравия разум (над програмисткия) и на ден 2 тръгнахме в посоката си – към морето. Първите няколко часа се борихме с един път без настилка и взехме демократично решение, че колкото и да е опасно, ще караме по асфалта. След като се качихме над Клисура, започна едно бясно спускане та чак до Кърнаре. Там пихме кафе и се заговорих с един местен, който се оказа, че е от Бургас, бивш моряк пътувал до Аляска на риболовен кораб и след това се черпил в някаква подводна сладкарница на Хаваите. Съдейки по дрехите, бих го взел за селския пияница, но явно беше вярно това, което разказваше. Явно и той е гонил мечти.

Обядвахме в Карлово – програмата минимум. Имаше паметник на Левски, който се е борил за „чиста и свята република“. Че не е чисто си знаем. Не е и свято – погледнете новините. А не съм сигурен и дали е и република: Царят беше премиер, щото искаше да става президент. Абе пълна лудница, сезон 10. Следобеда подминахме и точката

оптимум – Калофер и се спуснахме надолу към Павел баня – програма максимум. И него подминахме, та стигнахме чак до Казанлък. Направи ми, обаче, много добро впечатление, че повечето села, през които минахме, бяха с ремонтирани училища. Напук на Шизоидеров, европейците все пак дават пари. Дали обаче, можем да напълним тези училища?

На следващия ден, най-накрая ни заваля. Не беше много, само леко ни намокри. Все пак така ще може всичко да усетим. По план трябваше да обядваме в ресторанта на бащата на една колежка. Тук може би е мястото да вметна, че Пецката не пропускаше фрий уай-фай. Все се намираше нещо да даунлоудне или да ъплоудне. Или пък си инсталираше много важни ъпдейти. Освен това, Пецката си беше качил една програмка – Four square – и се маркираше на всяко място. Горедолу, както кучето препискава всяко дърво. Та Пецката не беше видял този ресторант във Фоурскуера и затова имаше резерви. Но опасенията му бяха напразни.

Освен че готвеше перфектно, бащата на колежката се оказа и той достатъчно луд. Като ученик ходил от тях (Твърдица) до морето с колело. Монтирал си отпред една щайга, мятал палатка и като тръгнал в 6, стигал на обяд в Поморие (май каза) – ние стигнахме след два дена...

По пътя, малко преди Сливен, започна традиционният сливенски вятър. Тогава установихме, че май беше по-добре да ни вали. Спахме в Сливен. В един култов хотел преди града, леко гъзарски и с претенции. В ресторанта, си избрах от менюто „Любимата паста на София Лорен“ и попитах сервитьора (който си беше чист келнер и по маниери, и по интелект) какво има в тая паста. След обяснението „е к'во да има: макарони със сосче и домати“ минахме на риба.

На другата сутрин станахме в дъжд, който премина в силен мокър вятър. Освен това, нашето скромно общество беше преминало фазата на интерес към другия и се насочваше с бодри крачки към фазата на конфликтите. Карахме се колела, вятърът духаше ли духаше, а ние се борехме като бурлаки на Волге. В един момента Пецката каза, е вятърът е със скорост 20 м/с. Учудих се колко бързо го установи, но понеже той беше пълен с изненади или по-скоро с дивайси за всичко, реших, че може да има някакъв „ветромер“ я на часовника, я на шапката си или на някой от смартфоните си. Почудих се как точно можеш да премериш скоростта на вятъра и не стигнах до някакъв конкретен подход. Затова попитах с респект Пеци, как точно е разбрал, че вятърът е два пъти метра в секунда, а той ми показа сайта на синотпик.ком. И понеже пише „за Бургаска и Сливенска област, отделни пориви на вятъра до 20-22 м/с“, та той го преценил че е 20. Моите (правилни, разбира се) аргументи, че няма как да разбере, че точно този порив е 20 метра бяха пренебрегнати и точка. Вятърът е толкова, щото така пише на телефона. Тогава се сетих, че Пецката е онези хора, дето ще разбере, че вали от телефона или телевизора, а не щото е погледнал през прозореца. Програмист.

Към обяд, обаче когато имахме абстинентен глад за традиционните бира и кебапче, Пецката си погледна в смартфона в съответния ап, да види къде ще обядваме.

- Ще умрем от глад – каза той. В радиус от 40 км няма никакво заведение.

Това, разбира се, не беше вярно. След 5 км имаше капанче, а Пецката разбра, че има живот и извън интернет. Беше му трудно да приеме този факт. За този ветровит ден успяхме да минем само 60 км. Но ако сложим двайсеметровите-в-секунда пориви, все едно бяхме минали 120. В хотела, в който намерихме подслон, някой се беше погрижил и да преведе упътването за ползване на телевизор и на английски, като явно се беше възползвал от технологиите, които предоставя Гугъл. Включете телевизора беше „Include this TV”...

На другия ден по обяд, победоносно влязохме в Бургас. Да караш колело из Бургас не е нещо особено – град като град, но когато си дошъл до тук само с това колело – усещането е съвсем различно.

Обратно от Бургас не беше на собствен ход – БДЖ, но все пак за миналите 4 дена и половина, разбрах, че всичко е възможно, че страната ни е прекрасна, а карането на колело е страхотно занимание. А Пецката може би би добавил: че може да се живее и без интернет.

Запазено е оригиналното оформление и правопис на автора!